käikude all langes wiimaks ka Brigitta-kloostet. Tallinna teise ümberpiiramise aeal lõhkusiwad Wenelased 1. Küünlakuu pääwal 1577 Brigitta-kloostre. Seestpidi sai kloostet wäljarööwitud, sarikad ja katus saiwad tulepunks Wene laagrisse weetud ja paksematest kiwidest tehti kuuliši, mida linna peale lasti. Sellest aeast saadik seisawad Brigitta-kloostre waremed ja annawad sõnumid endisest ilust ja uhkusest. Ütši altari-pilt on järele jäänud. Hirmsal sõea ja rööwimise aeal oliwad mungad seda kallist pilti sügawasse liiwa alla matnud. Sealt tõiwad Mustpea-wennad, se on, Tallinna kaupmeeste ühendus, seda pärašt wälja ja hoidsiwad seda oma ühenduse-majas, kus se ka nüüd weel näha on.

Waga meel asutas ka seda kloostred waikseks Jumalateenistuse paigaks, waga meel tegi seda aegamööda rikkaks. Aga head põlwe ilma kahjuta kanda on raske. Hea põlw sigitab nii kergest surustust ja pattu; surm on aga patu palk. Seda kõiki wõime meie ka Brigitta-, ehk kuida rahwas ütleb — Pirita-kloostre waremetest õppida. Seal seisawad need nüüd ja saawad küll weel mõni sada aastad seisma ja wahiwad tasasel ja tõsisel näul Hiru jõe tasaste laenete peale. Kui palju pisaraid wõiwad selle kena jõe laened ka Brigitta-kloostrest näinud, kui palju kurwa ja kui palju

rõõmust häält sealt kuulnud olla. Aga kellele need laened seda rääkida wõiwad? Endised laened on juba ammu merde weerend, on ennast seal suure maa-ilma weega segand, on uueste pilwetesse tõusnud ja kui wihm ja rahe ja lumi maa peale tagasi tilkund, langend ja tuiskand. — Küll on sealt mõni waga palwe taewa poole tõusnud, küll on sealt mõni kõrkus kostnud ja wiimaks mõni hirmu ja häda kisa kõland. Pühaks paigaks on se aga ehitud, pühaks paigaks ka kui isamaa mälestus ja kui Jumala sõrme tähendus saanud. Mõtle selle peale, kui läbi nende ruumide käid, armas lugeja!

Kuida se tuleb, et kuu mitte ikka täis ei ole.

Ennemuistne jutt Littawi maalt.

Ennemuiste tuli kuu igal õhtul, kui päike Loojale läinud oli, pani oma latorni põlema ja tõusis üle taewa-lau, kunni päike jälle tõusis. Sedawiisi kestis asi läbi aasta, ei olnud noort kuud, ei esimest ega wiimist weerandid, waid ütši aga kuu üleüldse. Inimesed ei pidanud aga kuust suuremad lugu; tema ei küpsetanud wilja, ei kuiwatanud heina ega soojendanud taba, ja et tema wargaid kohtutas, seda ei pandud tähele, sest pime öö oli tundmata asi.